

Ordføreren for Forslagsstillerne (Søren P. Larsen) mindede først om, at man fra Socialdemokratiets Side havde rettet en skaanselsløs Kritik mod den tidligere Regering paa Grund af den da herskende Arbejdsløshed og selv havde stillet Arbejde og god Fortjeneste i Udsigt. Men medens Arbejdsløshedstallet i 1929 var 44 000—45 000 og i 1930 40 000, steg det i de følgende Aar saaledes, at Tallet i 1931 udgjorde 59 000, i 1932 126 000, i 1933 120 000, i 1934 97 000, i 1935 92 000, i 1936 93 000, i 1937 107 000, i 1938 115 000 og i Januar 1939 vel laa omkring 160 000—170 000. Det sidste Tal angav ikke engang den virkelige Stigning, idet de Personer, som blev beskæftiget ved Nødhjælpsarbejder og Foranstaltninger for langvarigt arbejdsløse, nu holdtes uden for Statistikken, hvortil kom, at en 8 000—9 000 i Alderen fra 60 til 65 Aar ved den i 1936—37 foretagne Ændring i Folkeforsikringsloven blev henvist til Forsørgelse gennem Aldersrente. Alt i alt var der i 1938 omtrent 3 Gange saa mange ledige, som der var i 1929, og Ansvar for denne store Ledighed maatte være meget trykkende for Regeringen, som siden 1936 havde haft politisk Mulighed for at gennemføre nøjagtigt, hvad den mente var nødvendigt i enhver Situation, og desuden gennem Valutalove og Valutaadministration besad en enestaaende Magt over Erhvervslivet. — De i Henhold til Loven af 13. April 1938 om Beskæftigelse af arbejdsløse iværksatte Foranstaltninger havde ikke formaet at give ret megen Beskæftigelse; ved Nødhjælpsarbejder havde været beskæftiget godt og vel 600, og ved Foranstaltninger for langvarigt arbejdsløse og Ungdomsforanstaltninger var de højeste Tal henholdsvis godt 3 000 og godt 600. Aarsagen hertil var ikke, som Statsministeren havde paastaet, at der rundt om i Amtsraad og Kommunalraad udøvedes skjult Sabotage over for Regeringens Beskæftigelsesforanstaltninger, men Fejlen laa formentlig i Lovens Opbygning, og Venstre regnede med Muligheden af at skabe en bedre Ordning gennem en smidigere Lovgivning, saaledes at der f. Eks. ligesom i Sverige blev givet Ministeren Bemyndigelse til at lukke af for Understøttelse til ugifte Personer, naar der var Behov for kvindelig Medhjælp eller Landarbejdere. Den sociale Lovgivning burde altid være saaledes, at den for Landbruget nødvendige Arbejdskraft var til Stede, hvor der kunde bydes almindelige gængse Arbejdsvilkaar, og Paastanden om, at Landbrugets Lønninger ikke var fulgt med i den almindelige Lønopgang, havde intet som helst paa sig. Der var ogsaa Behov for kvindelig Medhjælp baade i Hjemmene og i Restaurantfaget, samtidig med at der herskede stor Ledighed. Hele Understøttelsessystemet syntes i Færd med at stivne til Ulykke for de unge og til Svækkelse af den